

*V. 3. A další pokus o dobrý skutek...**V. 3. a. Nejprve to zkusí Kamil – děj*

Kamil (velmi otráven, s rukama v kapsách nebo schovanými v chitónu): „No tak jo. Rutina.“ *mluví k Asklépiovi, odsypává svůj text jako poučení o bezpečnosti práce, trucovitě* „Dobrý den, pane, já jsem Kamil a chci pro vás udělat něco dobrého, protože jinak ďábel, vytáhne jednu ruku a nevýrazně a nezřetelně gestikuluje a tak dále a tak podobně. Už jsme tady všichni pochopili, že potřebujete kohouta, tak klidně můžete přestat rvát. Kohouta nemám, ale můžu vám dát tak jednoho až dva duchy.“ Asklépios se nejprve jen ohlédne, co je to za hluk, a teprve až po „ďábel“ pochopí, že se mluví na něj, s překvapením vstává a sleduje Kamila otráveně a trochu jako blázna. Pragmál se zhrozí, při „a tak dále a tak dále“ znechuceně odchází doleva dozadu.

Asklépios až po chvílce, když Kamil gestem naznačí, že skončil: „Co tu meleš, vztekle zvýší hlas: jaké duchy?“

Kamil zcela klidně, pokrčí rameny, monotónně: „Duchy. Beztak jsou k ničemu a jenom kokrhají provokativně se podívá na Pragmála. Jak ten kohout.“

Asklépios zaklepe si na čelo: „Jsi blázen, otáčí se zpět k vězení jdi mi z očí.“

Kamil mu jde z očí. Krčí na Pragmála rameny, aby dal na srozuměnou, že mu to říkal. Pragmál se zhluboka nadechne, ovládne vztek a mírně, laskavě, dobromyslně:

Pragmál: „Pane, to jste neprodal správně. Můžu to zkusit?“

Kamil s předstíraným nezájmem a přehraným pokrčením ramen: „Jak libo.“